

числі підприємством «Львівводоканал» у р. Полтва було скинуто 36,5 млн м³ забруднених зворотних вод. Тому якість води річки Західний Буг у верхній течії в межах Львівської області по більшості показників не відповідає нормам ГДК [4; 5].

Таким чином, слід зазначити, що сучасний стан водогосподарської системи Західно-Бузького басейнового управління водних ресурсів можна характеризувати як незадовільний. Така ситуація була спричинена рядом негативних факторів, вирішити які можна шляхом впровадження наступних заходів: застосування нових матеріалів та обладнання, які мають надійний антикорозійний та антикавітаційний захист та тривалий термін експлуатації; перехід до сучасних методів і засобів фізико-хімічного чи біологічного очищення води; підвищення інвестиційної привабливості регіону та залучення інвестиційних коштів.

У зв'язку із складною фінансовою ситуацією, яка склалась в Україні за останні роки та є нерозв'язаною досі, для реалізації вищезазначених заходів потрібно залучити інвестиційні кошти. Це можуть бути: програма муніципального розвитку в Україні (Європейський банк реконструкції та розвитку); програма «НЕФКО» «Чисте виробництво»; проект транскордонного співробітництва з охорони навколишнього середовища та інші.

Отже, здійснення зазначених заходів дозволить вирішити основні проблеми забезпеченості водними ресурсами населення та суб'єктів господарювання. Це в свою чергу дасть можливість забезпечити ефективну реалізацію державної політики у сфері водопостачання; поліпшення санітарно-епідемічної ситуації щодо забезпечення питною водою та зниження на цій основі захворюваності населення; раціональне використання джерел питного водопостачання та поступове їх відновлення; впровадження на водогосподарських підприємствах сучасних технологій; зниження витрат у процесах водогосподарської галузі.

Література:

1. Беличенко Ю.П., Дразнер В.М., Чередниченко В.М. Захист водних ресурсів. — К.: Будівельник, 1990. — 96с.;
2. Запольський А.К. Водопостачання, водовідведення та якість води// Підручник. — К.: Вища шк., 2005. — 671с.: іл.;
3. Н. Балущка, Правовий аспект поняття транскордонної річки. Видавнича організація «Юстініан», Юридичний журнал, 2005. — Випуск № 4.
4. <http://www.volynpost.com>
5. <http://zbbuvr.gov.ua>

УДК 330.34:504.03

РЕГІОНАЛЬНА КАРБОНОВА ПРОДУКТИВНІСТЬ

І.М. Джигирей

Спільна науково-навчальна лабораторія моніторингу екологічної сталості

Світового центру даних з геоінформатики і сталого розвитку

та кафедри кібернетики хіміко-технологічних процесів НТУУ «КПІ»

03056, Київ, пр. Перемоги, 37

e-mail: lab.mes@kpi.ua

Розбудовування спроможності на регіональному рівні вимагає наукових методів оцінювання даних різної природи на основі тристовпової концепції сталості. Важливість і корисність оцінювання інформації відзначено в Підсумковому документі Конференції ООН зі сталого розвитку 2012 р. (Ріо+20). Результати кількісного оцінювання й аналізу даних може бути

використано для прозорого та інклюзивного обговорення суспільно значимих проблем і впроваджено в ухвалювання обґрунтованих управлінських рішень на усіх рівнях.

Останні звіти Міжурядової групи експертів з питань зміни клімату свідчать, що антропогенна діяльність є ключовим фактором глобального змінювання клімату. Зниження кліматичних ризиків вимагає спільних зусиль на глобальному рівні задля досягнення мети 2 °С. Карбоновий баланс України має від'ємне значення, а згідно з останніми даними Інформаційно-аналітичного центру з питань двоокису карбону 2010 року за обсягами викидів двоокису карбону Україна посідає 20 місце серед 216 оцінюваних країн і територій несучи 0,91 % тягаря сукупних світових викидів CO₂ (305 Мт CO₂ або 83 Мт у карбоновому перерахунку). Таким чином, за карбоновою інтенсивністю Україна належить до п'ятірки країн світу з найбільшими значеннями цього показника (4 місце зі значенням 2,23 кг CO₂ на долар ВВП). Для порівнювання, Швейцарія, країна, яка роки поспіль не залишає трійку лідерів рейтингів з оцінювання країн світу зі сталого розвитку, має значення цього показника 0,07 кг CO₂ на долар ВВП.

Перехід на засади низькокарбової економіки потребує охоплення і впровадження у різнорівневі процеси ухвалювання рішень соціальних, економічних та екологічних факторів, що сприяє формуванню обґрунтованих рішень на основі даних задля зеленого зростання. Застосування ефективних методів і технологій мислення декарбонізування вимагає оцінювання обсягу викидів двоокису карбону керованим об'єктом. Зокрема, одним з використовуваних показників тут може слугувати карбонова продуктивність виробництва, тобто той обсяг валового продукту, який створено з викиданням в атмосферне повітря одного кг антропогенного двоокису карбону. Результати оцінювання на основі даних Держстату України за 2012 рік свідчать про лідерство таких регіонів як Закарпатська, Чернівецька і Херсонська області, карбонова продуктивність яких становить 106, 73 та 51 грн ВРП / кг CO₂, відповідно. Аутсайдерами рейтингу виявились Донецька, Івано-Франківська та Луганська області з карбоновою продуктивністю близько 3 грн ВРП / кг CO₂. Донецька область емітувала в 2012 році 30 % загального обсягу викидів CO₂ в Україні. На такі промислові регіони України як Донецька, Дніпропетровська і Луганська області разом приходиться 58 % усіх викидів CO₂ від стаціонарних джерел забруднення. Безумовно на отриманий розподіл впливає багато факторів, зокрема і такі, що характеризують регіональну економіку, її структуру, зношеність фондів, інвестиційну активність, обсяги впроваджуваних повітроохоронних заходів тощо. Проте на роздуми наводять, наприклад, оцінки карбової продуктивності для лідера рейтингу, Закарпатської області, та її «сусіда» за Західноукраїнським макрорайоном, Рівненської області, — за порівнюваних значень ВРП (близько 21 млрд грн) карбонова продуктивність останньої є вищою майже у сім разів.

Результуюча оцінка регіонального внеску в глобальне змінювання клімату є досить грубою, проте дає змогу визначити сфери спрямування зусиль у сфері декарбонізування та може бути застосована на будь-яких рівнях екологічного урядування і керування.

Література:

1. Бут Д. А. Накопители энергии/ Д. А. Бут. — М.: Энергоатомиздат, 1991. — 400 с.
2. Федеральный закон Российской Федерации от 23 ноября 2009 г. № 261-ФЗ «Об энергосбережении и о повышении энергетической эффективности и о внесении изменений в отдельные законодательные акты Российской Федерации»
3. Фролов К. В. Вибрации в технике: справочник / К. В. Фролов. — М.: Просвещение, 1995. — 456 с.